PLEITNOTA

3e

KORT GEDING

Rijkswaterstaat.

Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage, Sector civiel recht
24 november 2006, 14.00 uur
nr. KG 06/

De Staat der Nederlanden (Ministerie van Verkeer en Waterstaat)/Stichting Boogbrug Vianen

Pleitnota van mr. E.H.P. Brans

---

1 Inleiding

1.1 Dit is de vijfde rechtszaak in korte tijd betreffende de sloop van de brug over de Waal bij Zaltbommel. Vooraf gingen twee verzoeken om voorlopige voorziening bij de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht en twee kort gedingen bij de burgerlijke rechter in Den Haag. Een en ander heeft er in geresulteerd dat de sloop van de brug bij Zaltbommel - opgestart in maart van dit jaar - tot tweemaal toe is stilgelegd en ten gevolge van de onderhavige procedure niet weer is opgestart.

> Met betrekking tot het laatste verwijs ik naar mijn brief aan uw rechtbank van 21 november 2006 waarin is aangegeven dat mijn cliënt in overeenstemming met uw aanzegging van 20 november 2006 de sloopwerkzaamheden niet zal opstarten.

1.2 Ten gevolge van het stilleggen en niet weer kunnen opstarten van de sloopwerkzaamheden is een aanzienlijke vertraging ontstaan in de uitvoering ervan. Dit heeft reeds aanzienlijke nadelige financiële gevolgen gehad voor de Staat (en daarmee voor de belastingbetaler). Daarbij moet worden gedacht aan de claims van aannemers vanwege de stagnatie van de sloopwerkzaamheden (vertragingsschade). U kunt zich voorstellen dat het telkens onderbreken van deze werkzaamheden en het nu weer uitstellen ervan aanzienlijk kosten met zich brengt. Materiaal moet worden aangevoerd en weer verplaatst, personeel moet worden ingehuurd en weer afgebeld, etc. Maar er is meer.

1.3 De brug bij Zaltbommel verkeert in buitengewoon slechte conditie. Volgens een door een onafhankelijk partij opgesteld rapport (**prod. 1**) moeten er, indien niet op korte termijn wordt overgegaan tot de sloop van de brug, maatregelen genomen gaan

worden om te voorkomen dat de brug bij Zaltbommel een gevaar oplevert voor het scheepvaartverkeer en het milieu.

> Ik verwijs in dit verband naar het rapport van Tecona B.V., "Conditionering Waalbrug bij Zaltbommel" d.d. 28 juni 2006, waarin niet alleen is aangegeven dat het uitstellen van de sloop en het conditioneren van de brug voor een periode van twee jaar € 3.488.615,90 (incl. btw) kost, maar ook dat het nemen van conditioneringsmaatregelen noodzakelijk is om te voorkomen dat de brug een gevaar oplevert voor het milieu en het scheepvaartverkeer (**prod. 1**).

Gezien het voorgaande is het duidelijk dat het algemeen belang gediend is bij een spoedige sloop van de brug en voorts dat mijn cliënt het betreurt dat met het onderhavige kort geding – gezien (in ieder geval) uw aanzegging - de Stichting Boogbrug Vianen (hierna: de Stichting) het (weer) voor elkaar heeft gekregen dat opnieuw de sloopwerkzaamheden niet kunnen worden opgestart. Ik wijs in dat verband op het volgende.

2 Achtergronden

2.1 De Stichting heeft bij brief van 29 september 2005 een aanvraag ingediend om twaalf bruggen, die gebouwd zijn in het kader van het Rijkswegenplan 1927, als *groep* aan te wijzen als beschermd monument. Een van de twaalf bruggen is de brug over de Waal bij Zaltbommel. De brug die centraal staat in deze procedure.

> De aanvraag is als prod. 2.4 door eiseres in geding gebracht.

2.2 De Staatssecretaris van OCW heeft bij besluit van 13 oktober 2005, onder verwijzing naar haar eerdere afwijzende beschikking van 13 mei 2004, beslist dat de brug over de Waal bij Zaltbommel op grond van art. 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet wordt aangewezen als beschermd rijksmonument. Naar het oordeel van de Staatssecretaris leverde het verzoek van 29 september 2005 om twaalf bruggen als *groep* aan te wijzen als beschermd monument niet een nieuw feit op zodat de zaak op grond van art. 4:6 Awb kon worden afgedaan.

> Het besluit van 13 oktober 2005 is als prod. 2.5 door eiseres in geding gebracht.

2.3 Op 13 februari 2006 heeft de Stichting bij de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht een verzoek ingediend tot het treffen van een voorlopige voorziening. De Stichting heeft verzocht het besluit van 13 oktober 2005 te schorsen totdat op verzoeksters aanvraag van 29 september 2005 onherroepelijk is beslist. Voorts heeft de Stichting verzocht verweerder - in casu de Staatssecretaris van OCW - op te dragen

ervoor zorg te dragen dat de sloop van de brug bij Zaltbommel wordt aangehouden totdat op de aanvraag onherroepelijk is beslist.

2.4 Op 28 maart 2006 heeft de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht uitspraak gedaan op het verzoek van de Stichting (zaaknr. SBR 06/770). Het verzoek is die zin toegewezen dat het besluit van verweerder van 13 oktober 2005 is geschorst tot zes weken nadat de Staatssecretaris van OCW een primaire beslissing heeft genomen ten aanzien van de aanvraag van 29 september 2005, voorzover die ertoe strekt de 12 bruggen als groep aan te wijzen als beschermd monument. Aan het verzoek van de Stichting om de sloop aan te houden is geen gehoor gegeven. Derhalve kon de Staat op dat moment doorgaan met de sloopwerkzaamheden. Overigens was de Minister van Verkeer en Waterstaat niet betrokken in dit geding.

2.5 Voor de Stichting was dit aanleiding om het eerste civielrechtelijke kort geding aan te spannen tegen de Staat. Op 11 april 2006 heeft de voorzieningenrechter van de sector civiel recht van uw rechtbank (hierna ook: de kort gedingrechter) gelast dat de sloop van de brug bij Zaltbommel wordt gestaakt tot *6 weken* nadat een besluit is genomen op de aanvraag van de Stichting van 29 september 2005 om 12 bruggen als complex aan te wijzen.

Het vonnis is als prod. 2.10 door eiseres in geding gebracht.

2.6 Na bekendmaking van het besluit van de Staatssecretaris van OCW tot afwijzing van aanvraag van de Stichting van 29 september 2005, op 1 juni 2006,

het besluit is als prod. 2.8 door eiseres in geding gebracht.

en na het verstrijken van de bezwaartermijn van 6 weken zonder dat er door de Stichting een verzoek om voorlopige voorziening was ingediend, heeft Rijkswaterstaat aangekondigd de sloopwerkzaamheden weer te zullen hervatten. Daarop heeft de Stichting de Staat op 24 augustus 2006 wederom in een civielrechtelijk kort geding gedagvaard, waarbij zij vorderde de Staat op straffe van een dwangsom te gelasten dat hij ervoor zal zorgdragen dat de sloop van de brug bij Zaltbommel zal worden aangehouden totdat de periode van de voorbescherming in de zin van de Monumentenwet 1988 met betrekking tot de door de Stichting ingediende complexaanvraag van 29 september 2005 in zijn geheel zal zijn verstreken (met kostenveroordeling).

2.7 De voorzieningenrechter van de sector civiel recht heeft de Stichting bij vonnis van 8 september 2006 in zoverre in het gelijk gesteld dat de sloop van de brug is aangehouden totdat

"de ter zake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht op verzoek van de Staat een oordeel heeft gegeven met betrekking tot het besluit van 1 juni 2006 en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen".

Zie dictum van het vonnis van de Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, Sector Civiel recht, d.d. 8 september 2006 (rolnr. KG 06/1023).

Het vonnis is als prod. 3 door eiseres in geding gebracht.

2.8 De Staat heeft gehoor gegeven aan het vonnis van de kort gedingrechter en een voorlopige voorziening verzocht bij de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht (hierna ook: de bestuursrechter). Bij uitspraak van 15 november 2006 heeft de bestuursrechter beslist, in een buitengewoon uitvoerig gemotiveerde uitspraak - waaruit blijkt dat de bestuursrechter zich tot taak heeft gesteld met een afgewogen oordeel te komen – dat

"[d]e Staat [..] tot sloop gerechtigd [is]".

2.9 Na afweging van alle betrokken belangen en ook duidelijk verwijzend naar het systeem van de Monumentenwet 1988 - waarbij ook wordt gereageerd op de stellingen van de Stichting dat de brug bij Zaltbommel gezien haar complexbeschermingsaanvraag van 29 september 2005 niet zou kunnen worden gesloopt - komt de voorzieningenrechter (toch) tot het oordeel dat de Staat wél mag overgaan tot de sloop van de brug. Een duidelijk en helder oordeel dat niet voor meerdere interpretaties vatbaar is.

2.10 Ten overvloede merkt de Staat nog op dat deze hiermee heeft voldaan aan het vonnis van de Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, Sector civiel recht, d.d. 8 september 2006 (rolnr. KG 06/1023).

3 Verkapt hoger beroep. Niet ontvankelijkheid/afwijzing vordering

3.1 Zoals u bekend staat tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht geen hoger beroep open. Er vindt derhalve geen tweede volledige, mede feitelijke, behandeling van de zaak plaats. Dat is een bewuste keuze van de wetgever geweest en ik begrijp uit recente publicaties dat dit ook niet snel zal veranderen.

Verwezen wordt naar brief van de Ministers van Justitie en van Binnenlandse zaken en Koninkrijksrelaties, Rechtsstaat en Rechtsorde, TK 2003-2004, 29 279, nr. 16, blz. 11

Naar de stellige overtuiging van de Staat heeft de bestuursrechter dit ook meegenomen in de belangenafweging die ten grondslag ligt aan de uitspraak van 15 november 2006. Desondanks heeft de bestuursrechter beslist dat ondanks het

definitieve karakter van de maatregelen die de Staat voornemens is te nemen met betrekking tot de brug bij Zaltbommel, de Staat

> "tot sloop gerechtigd [is]" (rov. 2.19).

3.2 Naar het oordeel van de Staat tracht de Stichting door middel van dit kort geding toch voor elkaar te krijgen dat een tweede volledige behandeling plaatsvindt van de zaak. Dit blijkt ondermeer uit de kort gedingdagvaarding. Zo wordt in deze dagvaarding niet aangegeven op welke privaatrechtelijke grondslag de vordering van de Stichting is gebaseerd (reeds hierom dient de Stichting niet ontvankelijk te worden verklaard althans haar vordering te worden afgewezen). Er wordt enkel verwezen naar de beoordeling die de bestuursrechter in zijn uitspraak van 15 november 2006 heeft gemaakt. Zo wordt opgemerkt, achter 7 van de dagvaarding,

> "Eiseres constateert dat het oordeel van de voorzieningenrechter geen stand kan houden. Ten onrechte is de voorzieningenrechter geheel afgegaan op de uitleg die de Rijksdienst voor de Monumentenzorg [..] aan de Monumentenwet geeft, terwijl deze uitleg aantoonbaar niet strookt met de praktijk",

en verder

> "Ten onrechte heeft de Voorzieningenrechter in het geheel geen acht geslagen op het gemotiveerde verweer van eiseres hiertegen".

Ook het overige deel van de dagvaarding bevestigt dat de Stichting eigenlijk een tweede volledige behandeling wenst van de zaak die 2 november 2006 diende bij de bestuursrechter in Utrecht en die heeft geresulteerd in de uitspraak van 15 november 2006. Overigens blijkt dit ook bij vergelijking van de kort gedingdagvaarding met de pleitnota van de advocaat van de Stichting, mevr. Mr. E.D.M. Verboom, van 2 november 2006 en de ten behoeve van de zitting van 2 november 2006 door de Stichting in geding gebrachte producties (**prod. 2**). Er zit nauwelijks verschil tussen de documenten. De kort gedingdagvaarding is gedetailleerder, maar de argumenten komen overeen met die uit de bedoelde pleitnota, ondersteund met producties.

3.3 Het onderhavige kort geding is naar het oordeel van de Staat derhalve een verkapt hoger beroep. Als de wetgever de intentie had gehad tegen een uitspraak van de voorlopige voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht hoger beroep mogelijk te maken, had deze daarin wel voorzien. Dat is echter niet het geval. Door nu een kort geding te starten doet de Stichting aan *forum* shopping, maakt de Stichting misbruik van procesrecht en probeert zij via de achterdeur alsnog haar gelijk te halen. Naar het oordeel van de Staat moet de Stichting niet ontvankelijk worden verklaard in haar vordering, althans moet haar vordering worden afgewezen. Voorts merkt de Staat nog op dat als uw rechtbank wel meegaat in hetgeen de Stichting met dit kort geding

beoogt, dat voorbij wordt gegaan aan de taakverdeling tussen de bestuursrechter en de burgerlijke rechter. Ook zou dit er toe leiden dat een rechtssubject aan een uitspraak van de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht, kennelijk, geen enkele (rechts)zekerheid kan ontlenen. Dat kan niet de bedoeling zijn.

3.4 Alleen voorzover uw rechtbank van oordeel is dat het voorgaande niet afdoende is om de Stichting niet ontvankelijk te verklaren althans de Stichting haar de vordering te ontzeggen, merkt de Staat het navolgende op.

4 Meer inhoudelijk. Het besluit van 1 juni 2006.

4.1 Bij besluit van 1 juni 2006, dat als prod. 2.8 bij dagvaarding in geding is gebracht, heeft de Staatssecretaris van het Ministerie van OCW de complexaanvraag om formeel juridische redenen afgewezen. De aanvraag tot complexbescherming past naar het oordeel van de Staatssecretaris niet binnen de Monumentenwet 1988. De Monumentenwet 1988 voorziet immers niet in complexbescherming, maar strekt tot behoud van *individuele* objecten. Omdat de Monumentenwet 1988 in de weg staat aan het in behandeling nemen van een aanvraag tot complexbescherming als zodanig, en er derhalve niet is voldaan aan artikel 5 jo artikel 3 van de Monumentenwet 1988, is er (ook) geen sprake van voorbescherming ten aanzien van de brug bij Zaltbommel (die onderdeel uitmaakt van de groep van bruggen waarvoor de Stichting bescherming wenst).

> De Voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht is blijkens het vonnis van 15 november 2006, rov. 2.16-2.18, dezelfde mening toegedaan.

4.2 Volledigheidshalve moet hier nog worden opgemerkt dat hoewel de Monumentenwet 1988 het complexbegrip niet kent, aan een verzameling van individuele *rijksmonumenten* een zodanig samenhang kan worden toegekend dat deze objecten in technisch administratieve zin in een zogenaamde complexconstructie kunnen worden ondergebracht. Vereist is dan wel dat alle individuele objecten vanwege de individuele monumentwaarde als beschermd monument worden aangewezen.

> Verwezen wordt naar de pleitnota van de heer M.J. Sypkens Smit van het Ministerie van OCW van 2 november 2006 alsmede het ambtsbericht dat de Minister van OCW heeft opgesteld naar aanleiding van het bezwaarschrift dat de Stichting 11 juli 2006 heeft ingediend tegen het besluit van 1 juni 2006 (**prod. 3**).

4.3 De Stichting heeft op 23 oktober 2002 een aanvraag ingediend om de brug over de Waal bij Zaltbommel aan te merken als beschermd monument. Bij besluit van 13 mei 2004 heeft de Staatssecretaris van OCW afwijzend beslist op deze aanvraag omdat

> "de monumentale waarden [van deze brug] NIET voldoende zijn om aanwijzing als beschermd monument in de zin van de Monumentenwet 1988 te rechtvaardigen" (prod. 2.1, dagv.).

Daarbij merkt de Staat met nadruk op dat blijkens het besluit van 13 mei 2004 ook de door de Stichting gestelde samenhang met de overige 11 bruggen in ogenschouw is genomen, maar – zo merk ik volledigheidshalve op – is gewogen, maar te licht is bevonden.

4.4 Het besluit van 13 mei 2004 is als gevolg van de uitspraak AbRvS van 28 september 2005, 200503986/1 (prod. 2.2, dagv.), onherroepelijk geworden. Gelet op het leerstuk van de formele rechtskracht heeft derhalve te gelden dat het besluit van 13 mei 2004 – zowel wat betreft de inhoud als wat betreft de wijze van totstandkoming – rechtmatig is. Dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State niet inhoudelijk is ingegaan op de vraag of de brug bij Zaltbommel monumentenwaarden heeft, maar zich heeft beperkt tot de vraag of de Stichting gezien haar statuten ontvankelijk is, is in dat verband niet relevant en kan geen argument zijn om voorbij te gaan aan het beginsel van formele rechtskracht.

4.5 Ook de aanvraag van de Stichting van 29 september 2005 tot complexbescherming van de 12 bruggen doet hieraan niet af. In die zin heeft de Staatssecretaris van OCW in het besluit van 1 juni 2006, blz. 5, dan ook terecht overwogen, nadat is opgemerkt dat:

> "de aanvraag voor 12 bruggen als één monument primair [dient] te worden afgewezen vanwege de intrinsieke onmogelijkheid in het kader van de Monumentenwet 1988 een zodanige aanvraag, los van de individuele beoordeling van de afzonderlijke objecten, in behandeling te nemen".

en is aangegeven dat het verzoek van de Stichting tot bescherming als complex van de 12 bruggen is vertaald naar een aanvraag tot individuele bescherming van tot nu toe niet-beschermde bruggen:

> "[..] dat bruggen ten aanzien waarvan in het verleden is vastgesteld dat zij onvoldoende individuele waarde uit oogpunt van monumentenzorg bezitten, niet alsnog als onderdeel van een complex toch voor bescherming op grond van de Monumentenwet 1988 in aanmerking kunnen worden gebracht."

Ook de Voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht is blijkens hetgeen is overwogen in rov. 2.18 van het vonnis van 15 november 2006 deze mening toegedaan.

4.6 Volledigheidshalve merk ik nog op dat de Staatssecretaris van OCW in het besluit van 1 juni 2006 ten aanzien van de brug bij Zaltbommel heeft opgemerkt dat omdat een aanvraag tot bescherming van deze brug inmiddels heeft geleid tot een afwijzende

beslissing, die tot in hoogste instantie aangevochten is geweest maar onherroepelijk is geworden, inmiddels vaststaat dat deze brug onvoldoende individuele waarde als rijksmonument vertegenwoordigt. Derhalve kan de brug

> "per definitie ook geen rijksmonument als onderdeel van een complex zijn"
>
> Zie blz. 7 van de motivering bij het besluit van 1 juni 2006.

De Voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht is blijkens hetgeen is overwogen in rov. 2.16 en 2.18 van het vonnis van 15 november 2006 dezelfde mening toegedaan.

4.7 De Stichting stelt in de dagvaarding, ten onrechte, dat het oordeel van de bestuursrechter geen stand zou kunnen houden. Zij stelt in dat verband, achter 7 van de dagvaarding, dat de bestuursrechter ten onrechte geheel is afgegaan op de eigen uitleg die de Rijksdienst voor de Monumentenzorg – inmiddels Rijksdienst voor Archeologie, Cultuurlandschap en Monumenten – geeft aan de Monumentenwet 1988, die niet zou stroken met de praktijk.

4.8 De Staat bestrijdt dit uitdrukkelijk en heeft uw rechtbank ter onderbouwing van haar stelling dat hetgeen de Stichting hier stelt pertinent onjuist is, verzocht om de heer M.J. Sypkens Smit van het Ministerie van OCW, Rijksdienst voor archeologie, cultuurlandschap en monumenten, de mogelijkheid te geven tijdens deze zitting een verklaring af te leggen over de toepassing door de Rijksdienst van de Monumentenwet 1988 en met name de hantering door de Rijksdienst van het complexbegrip. Zo doende krijgt de Staat de mogelijkheid in te gaan op de verwijten die de Stichting de Rijksdienst (en daarmee de Staat) maakt. Dit is toegezegd door uw rechtbank en de heer Sypkens Smit is graag bereid een toelichting te geven op de Monumentenwet 1988, de hantering van het complexbegrip, en andere zaken die u relevant acht.

Maar voordat hieraan wordt toegekomen een enkele opmerking. Gezien hetgeen de Stichting stelt in dagvaarding is vooral de toepassing door de Rijksdienst van het complexbegrip van belang.

5 Complexbescherming

5.1 De Stichting wil uw rechtbank doen geloven, zo kan worden opgemaakt uit hetgeen de Stichting opmerkt achter 19 en 20 van de dagvaarding, dat het in het kader van de Monumentenwet 1988 mogelijk is om individuele objecten onder de bescherming van deze wet te brengen zonder dat deze objecten monumentale waarde in de zin van de Monumentenwet 1988 hebben. Dat zou kunnen, zo betoogd de Stichting, indien de individuele objecten onderdeel uitmaken van een complex. Daarbij verwijst de Stichting

naar ondermeer de Stelling van Amsterdam en betoogt, achter 18 van de dagvaarding, dat

> "de (complex)onderdelen van de Stelling van Amsterdam hun (meer)waarde veelal enkel aan de samenhang met andere complexonderdelen ontlenen alsmede dat de waardering van de architectuurhistorische, de cultuurhistorische, de typologische en de ensemblewaarde van een complexonderdeel in de praktijk steeds in relatie met de waarde van het gehele complex plaatsvindt".

Kortom, niet de mogelijke monumentwaarde van een object is van belang maar of het object in relatie tot andere complexonderdelen meerwaarde heeft

5.2 Hetgeen de Stichting hier stelt is onjuist. Allereerst is de Stelling van Amsterdam niet als complex beschermd. Ik zou graag de heer M.J. Sypkens Smit van het Ministerie van OCW op dit punt aan het woord laten. Deze zal aan de hand van de kaart die als **prod. 4** in geding wordt gebracht, aangeven welke onderdelen van de Stelling van Amsterdam (forten, e.d.) wel en welke niet zijn beschermd. Voorts zal hij bevestigen dat van een complexbescherming hier geen sprake is. Ook kan de heer Sypkens Smit een nadere uitleg geven van het complexbegrip en bevestigen dat in geval objecten onderdeel uitmaken van een complex er voor wat betreft de monumentale waarde geen minder vergaande eisen worden gesteld. Het is derhalve niet zo dat nu met betrekking tot de brug bij Zaltbommel is beslist dat deze geen monumentale waarde heeft, en het in dat verband relevante besluit onherroepelijk is geworden, via een aanvraag tot complexbescherming alsnog kan worden bereikt dat de brug onder voorbescherming valt van de Monumentenwet 1988.

> In dit verband wordt ook verwezen naar de toelichting die de heer Sypkens Smit graag zal geven en ten behoeve van deze zitting is opgesteld en als **prod. 7** in geding wordt gebracht.

Hetgeen de Stichting stelt is derhalve onjuist . Dat is ook vastgesteld door de voorzieningenrechter van sector bestuursrecht van de rechtbank Utrecht, in zijn uitspraak van 15 november 2006 (rov. 2.16-2.18). De Staat sluit zich hierbij aan.

6 Sloopvergunningen

6.1 Tot slot merkt de Staat nog op dat de gemeenten Neerijnen en Zaltbommel het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (Rijkswaterstaat) op grond van de Woningwet en de respectievelijke bouwverordeningen, sloopvergunningen hebben verleend (**prod. 5**). Deze zijn inmiddels onherroepelijk geworden. De Staat is derhalve gerechtigd tot sloop over te gaan, althans op dat punt staat niets aan sloop in de weg.

Terzijde merkt de Staat nog op dat Ministerie van Verkeer en Waterstaat (Rijkswaterstaat) ook beschikt over sloopvergunningen op grond van de Monumentenwet 1988. Deze vergunningen zijn aangevraagd vóórdat de AbRvSt op 28 september 2005 uitspraak deed (prod. 2.2, dagv.) en er derhalve nog voorbescherming gold met betrekking tot de brug bij Zaltbommel.

7 Conclusie

Verzoekt de voorzieningenrechter van de sector civiel recht om gelet op het voorgaande de evidente financiële, milieu- en veiligheidsbelangen die in het geding zijn, de Stichting niet ontvankelijk te verklaren in haar vordering, althans haar vordering af te wijzen, met een veroordeling van de Stichting in de kosten van de onderhavige procedure.

Gelet op de zwaarwegende belangen van mijn cliënt verzoek ik direct uitspraak te doen dan wel op een zo kort mogelijk termijn.

behandeld door	E.H.P. Brans
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 32
fax	(070) 515 30 66
e-mail	ehp.brans@pelsrijcken.nl
zaaknummer	10016253